In de zaak:

ASSOCIAZIONE INDUSTRIE SIDERURGICHE ITALIANE (ASSIDER)

waarvan de zetel te Milaan is gevestigd,
te dezer zake domicilie gekozen hebbende ten huize van de Heer Guido Rietti, Boulevard Roosevelt 15, Luxemburg,

Eisende Partij

vertegenwoordigd door haar President,
de Heer Dandola Francesco Rebua,
bijgestaan door Mr Cesare Grassetti,
Hoogleraar aan de Universiteit van Milaan, Advocaat te Milaan en advocaat bij het Hof van Cassatie, Rome,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL

te dezer zake domicilie gekozen hebbende
Place de Metz 2, Luxemburg,

Verwerende Partij

vertegenwoordigd door Mr Nicola Catalano,
Juridisch Adviseur bij de Hoge Autoriteit,
als Gemachtigde,

betreffende uitlegging van het Vonnis van het Hof van Justitie van 21 December 1954 in de zaak No. 2-54,

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

Massimo Pilotti, *Voorzitter,*
L. Delvaux en A. van Kleffens, *Voorzitters van resp. de Eerste en de Tweede Kamer,*
P. J. S. Serrarens, O. Riese, J. Rueff, Ch. L. Hammes, *Rechters,*
Advocaat-Generaal: M. Lagrange,
Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende

VONNIS

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

1° De „Associazione Industrie Siderurgiche Italiane" (ASSIDER), een vereniging van ondernemingen, heeft op 22 Maart 1955 in de vorm van een tegen de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal gericht beroep schriftelijk bij de Griffie van het Hof van Justitie een verzoek ingediend tot interpretatie van het op 21 December 1954 gewezen Vonnis van het Hof in de zaak Italiaanse Regering tegen Hoge Autoriteit (No. 2-54), gepubliceerd in het *Publicatieblad van de Gemeenschap van 11 Januari 1955, blz. 560 e. v.*

2° Het beroep steunt op de volgende feiten:

In de zaak No. 2-54 heeft de Italiaanse Regering, eisende partij, onder meer de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54 de dato 7 Januari 1954 bestreden door te stellen, dat artikel 1 van deze Beschikking in strijd was met paragraaf 30, No. 2, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen en derhalve het Verdrag, in het bijzonder de eerste alinea van artikel 33, schond. Deze vernietigingsgrond steunde hierop, dat de bestreden Beschikking de niet-Italiaanse staalproducenten van de Gemeenschap toestond zowel op de Italiaanse alsook op de niet-Italiaanse markt kortingen op de in hun prijsschalen vermelde prijzen toe te staan, ofschoon paragraaf 30, No. 2, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen de Hoge Autoriteit verbiedt hiervoor zonder toestemming van de Italiaanse Regering goedkeuring te geven. De Hoge Autoriteit antwoordde, dat dit verwijt ongegrond was; dat de bedoelde paragraaf slechts de niet-Italiaanse ondernemingen verbiedt zich bij de verkoop van staal op de Italiaanse markt aan de aanbiedingen van de Italiaanse producenten overeenkomstig artikel 60, lid 2 sub *b*, van het Verdrag aan te passen; en dat overigens de bestaande douane-rechten, alsmede het feit dat de niet-Italiaanse verkopers de transportkosten in rekening moeten brengen, ook in de toekomst een doeltreffende bescherming voor de Italiaanse staalproducenten vormden.

De Franse Regering was, eerder dan de Italiaanse Regering, reeds in beroep gekomen tegen artikel 1 van Beschikking 2-54,

evenwel op andere gronden. Op het beroep van de Franse Regering heeft het Hof dit artikel bij zijn Vonnis No. 1-54 van 21 December 1954 vernietigd. In het Vonnis No. 2-54 verklaarde het Hof het beroep van de Italiaanse Regering met betrekking tot dit artikel gegrond, onder meer omdat dit artikel paragraaf 30, No. 2, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen schond. Ten aanzien van dit punt heeft het Hof zich in punt 11 van deel A, II, van de rechtsoverwegingen als volgt uitgesproken:

„De eisende partij vordert vernietiging van de artikelen 1, 2 en 3 van Beschikking 2-54 wegens schending van paragraaf 30 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen. Deze eis moet — wat betreft de artikelen 2 en 3 van Beschikking 2-54 — op de bovenvermelde gronden worden verworpen. Indien artikel 3 van Beschikking 2-54, waardoor de voor de toepassing van nieuwe prijsschalen voorziene termijn wordt verkort, al tot gevolg heeft, dat Italiaanse ondernemingen genoodzaakt zijn sneller te reageren op eventuele wijzigingen van de prijsschalen hunner concurrenten, zo maakt het artikel geen ernstige inbreuk op de hun verleende bijzondere bescherming.

De gegrondheid der vordering van de eisende partij ten aanzien van artikel 1 van genoemde Beschikking volgt intussen uit de volgende overwegingen:

Zelfs indien men van oordeel is, dat paragraaf 30 van de Overgangsbepalingen in het bijzonder ten doel heeft te verbieden, zich aan de prijzen van de Italiaanse ondernemingen aan te passen, dan volgt daar niet noodzakelijkerwijze uit, dat de bewoordingen van deze bepaling bescherming van de Italiaanse staalindustrie in een andere vorm uitsluiten. De bewering van het tegendeel zou een *petitio principii* betekenen. Immers, bij gebreke van een duidelijke en nauwkeurige tekst is het evenzeer gerechtvaardigd aan te nemen, dat de Overeenkomst de Italiaanse ondernemingen — als overgangsmaatregel en bij wijze van uitzondering — onverkort het voordeel heeft willen waarborgen van de bescherming op douanegebied, die daarbij ten behoeve van deze ondernemingen werd ingevoerd. Het eigenlijke doel van de Overeenkomst is te voorkomen, dat Italiaanse ondernemingen op de Italiaanse markt concurrentie ondervinden van niet-Italiaanse ondernemingen, die prijzen, lager dan die van hun eigen prijsschalen, toepassen.

Het Hof ziet in paragraaf 30, No. 2, van de Overgangsbepalingen een verbod van verkoop in Italië beneden de in de prijsschalen vermelde prijzen. Dit verbod heeft slechts zin, wanneer in de andere landen

van de Gemeenschap verkopen beneden de prijsschalen bij uitzondering op grond van speciale bepalingen zijn toegestaan. Een dergelijke bepaling is die van artikel 60, lid 2 sub *b*, betreffende het recht van prijsaanpassing. De bestreden Beschikkingen echter voeren een nieuw stelsel in, dat van toepassing is op de gehele gemeenschappelijke markt, volgens welk stelsel verkoop tegen prijzen lager dan die van de prijsschalen geoorloofd is. Aangenomen moet worden, dat dit stelsel onderworpen blijft aan het verbod dat is neergelegd in paragraaf 30, en dit te meer nu deze paragraaf niet uitdrukkelijk van prijsaanpassing gewaagt, maar in volstrekt algemene bewoordingen is vervat. Paragraaf 30 moet dan ook als volgt worden geïnterpreteerd: zelfs wanneer bij uitzondering verkoop beneden de prijsschalen geoorloofd is, zo geldt zulks niet voor de Italiaanse markt. Wat het stelsel van prijsafwijkingen ten aanzien van de prijsschalen betreft, verbiedt paragraaf 30 dit tot de Italiaanse markt uit te strekken. Beschikking 2-54 miskent dit verbod en schendt daardoor een rechtsregel met betrekking tot de toepassing van het Verdrag."

Terzelfder tijd als de Italiaanse Regering had ook eisende partij beroep ingesteld tegen de bovenvermelde Beschikkingen van de Hoge Autoriteit; ten aanzien van de beweerde schending van paragraaf 30, No. 2, van de Overgangsbepalingen door artikel 1 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54 bracht zij in hoofdzaak dezelfde argumenten naar voren als de Italiaanse Regering, waarbij echter als vernietigingsgrond „détournement de pouvoir" werd gesteld. De Hoge Autoriteit beriep zich te harer verdediging op nagenoeg dezelfde argumenten als in de zaak No. 2-54. Het Hof overwoog in punt 1 van deel II van zijn Vonnis No. 3-54, dat er geen reden was op dit punt een uitspraak te geven en motiveerde zijn beslissing als volgt:

„Daar artikel 1 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54 bij het arrest van 21 December 1954 in de zaak Franse Regering tegen Hoge Autoriteit *erga omnes* is vernietigd, is aan het onderhavige beroep tot vernietiging van dit artikel de grondslag ontvallen.

Er is derhalve geen reden te onderzoeken, of het beroep op dit punt al dan niet gegrond is en dit met zoveel woorden in het arrest vast te stellen, daar een reeds vernietigde of inmiddels ingetrokken beschikking geen inbreuk op de rechten of belangen van de eisende partij kan maken. Dit arrest moet zich er derhalve toe beperken vast te stellen, dat er geen reden is over het beroep tot vernietiging van artikel 1 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54 een uitspraak te geven."

3° Bij schrijven van 28 Februari 1955 deelde de Hoge Autoriteit aan de eisende partij het volgende mede:

„Het probleem van de juiste interpretatie van paragraaf 30, No. 2, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen heeft in het verleden aanleiding gegeven tot vragen van de zijde van verschillende belanghebbende groepen. Met name werd de vraag gesteld, of de Italiaanse ondernemingen krachtens paragraaf 30, No. 2, bevoegd zijn hun prijzen op de Italiaanse markt onderling aan te passen. Naar aanleiding hiervan moge worden opgemerkt, dat het Vonnis van het Hof in de bovengenoemde zaak de volgende passages bevat:

„Het Hof ziet in paragraaf 30 van de Overgangsbepalingen een verbod van verkoop in Italië beneden de in de prijsschalen vermelde prijzen."
(Publicatieblad van de Gemeenschap van 11 Januari 1955, blz. 573, eerste alinea),

en:

„Paragraaf 30 moet dan ook als volgt worden geïnterpreteerd: zelfs wanneer bij uitzondering verkoop beneden de prijsschalen geoorloofd is, zo geldt zulks niet voor de Italiaanse markt."
(Publicatieblad van de Gemeenschap van 11 Januari 1955, blz. 573, eerste alinea).

„Op grond van deze passages is slechts één conclusie mogelijk: onder de gegeven omstandigheden zijn de Italiaanse staalproducenten verplicht op de Italiaanse markt uitsluitend de prijzen van hun eigen prijsschalen toe te passen, tenzij zij met ondernemingen van derde landen in concurrentie moeten treden. In dat geval mogen zij hun aanbiedingen aan die van de niet tot de Gemeenschap behorende ondernemingen aanpassen.

De Hoge Autoriteit moge de aandacht van Uw Vereniging op het bovenvermelde vestigen. Zij verzoekt U de bij U aangesloten ondernemingen er op attent te maken, dat bij de wijze van prijsnotering de bepalingen van het Verdrag in acht moeten worden genomen."

4° In het onderhavige beroep neemt de eisende partij de volgende conclusie, daartoe strekkende, dat het den Hove behage het Vonnis No. 2-54

„te interpreteren in die zin, dat *paragraaf 30, No. 2, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen prijsaanpassing*

van niet-Italiaanse ondernemingen op de Italiaanse markt verbiedt; dat paragraaf 30, No. 2, echter op de Italiaanse markt aanpassing van Italiaanse ondernemingen aan de prijzen van de overige Italiaanse ondernemingen of aanpassing van Italiaanse ondernemingen aan de prijzen van de overige niet-Italiaanse, maar wel tot de Gemeenschap behorende ondernemingen niet verbiedt."

De Hoge Autoriteit antwoordt, dat zij

„zich ten aanzien van het verzoek van de ASSIDER tot interpretatie van het Vonnis refereert aan het oordeel van het Hof."

5° De eisende partij motiveert haar conclusies als volgt:

De omstreden passage van het Vonnis No. 2-54 is door verwijzing een onderdeel van het Vonnis No. 3-54 geworden.

De interpretatie, welke de Hoge Autoriteit van eerstgenoemd Vonnis in haar schrijven van 28 Februari 1955 geeft, steunt op enige afzonderlijke uit hun verband gerukte zinnen. Zij is echter in strijd met letter en geest van het Vonnis No. 2-54, dat uitdrukkelijk als enig doel van paragraaf 30, No. 2, noemt „de hun (n. l. de Italiaanse ondernemingen) verleende bijzondere bescherming". Men dient deze bescherming op te vatten als bescherming tegen ondernemingen uit de *andere* Staten van de Gemeenschap, zoals duidelijk blijkt uit de rechtsoverwegingen van het Vonnis en in het bijzonder uit de zin: „Het eigenlijke doel van de Overeenkomst is te voorkomen, dat Italiaanse ondernemingen op de Italiaanse markt concurrentie ondervinden van niet-Italiaanse ondernemingen, die prijzen, lager dan die van hun eigen prijsschalen, toepassen." In het licht van deze passage is het onjuist, dat de Hoge Autoriteit — in strijd met haar vroegere overtuiging — thans ook de Italiaanse ondernemingen het recht ontzegt zich op de Italiaanse markt aan de prijzen van andere — Italiaanse of niet-Italiaanse — ondernemingen van de Gemeenschap aan te passen.

Deze interpretatie vindt voorts hierin steun, dat volgens paragraaf 30, No. 2, van de Overgangsbepalingen de Italiaanse Regering toestemming moet verlenen, wanneer, bij wijze van uitzondering, goedkeuring wordt gegeven tot het doen van aanbiedingen beneden de in de prijsschalen vermelde prijzen. Deze toestemming heeft slechts zin, wanneer het gaat om bescherming van de Italiaanse industrie tegen buitenlandse concurrentie.

6° De Hoge Autoriteit stelt tegenover deze argumentatie, dat de ontvankelijkheid van het beroep om verschillende redenen bestreden kan worden:

De eisende partij is niet partij geweest in de zaak waarin het Vonnis, waarvan interpretatie wordt gevraagd, is gewezen. Voorts valt het te betwijfelen of de verwijzing in Vonnis No. 3-54 naar Vonnis No. 2-54 inderdaad de omstreden passage betreft, daar de eisende partij in haar eerste beroep „détournement de pouvoir" aanvoerde, terwijl de Italiaanse Regering zich beriep op schending van het Verdrag. Bovendien heeft het Hof, voor wat betreft de vraag of artikel 1 van Beschikking No. 2-54 paragraaf 30, No. 2, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen schendt, ten aanzien van het beroep van de eisende partij verklaard, dat er geen aanleiding was hierover een uitspraak te geven. Tenslotte betreft het verzoek tot interpretatie een punt, dat in het Vonnis No. 2-54 slechts terloops ter sprake is gekomen.

De Hoge Autoriteit ziet er evenwel van af de exceptie van niet-ontvankelijkheid op te werpen, daar zij zelve bij de verzochte interpretatie belang heeft.

De interpretatie van de eisende partij is te verdedigen, ofschoon ook voor de tegenovergestelde mening argumenten kunnen worden aangevoerd. Uit de tekst van paragraaf 30, No. 2, blijkt niet, dat er onderscheid is gemaakt tussen het recht tot prijsaanpassing van de Italiaanse en dat van de niet-Italiaanse ondernemingen. Het is niet uitgesloten, dat de opstellers van het Verdrag een algehele bescherming van de Italiaanse staalindustrie binnen de gemeenschappelijke markt hebben willen voorzien, dat wil zeggen zelfs tegen de concurrenten in haar eigen land.

In het Vonnis No. 2-54 had het Hof weliswaar over deze strijdvraag geen uitspraak te doen, maar de rechtsoverwegingen van het Vonnis waren van dien aard, dat de Hoge Autoriteit op grond daarvan tot de gevolgtrekkingen kon geraken, welke zij in haar schrijven van 28 Februari 1955 kenbaar heeft gemaakt. De volgende passages van het Vonnis komen in dit verband in aanmerking (cursieve gedeelten zoals in het verweerschrift):

„Zelfs indien men van oordeel is, dat paragraaf 30 van de Overgangsbepalingen *in het bijzonder* ten doel heeft te verbieden, zich aan

de prijzen van de Italiaanse ondernemingen aan te passen, dan volgt daar niet noodzakelijkerwijze uit, dat de bewoordingen van deze bepaling bescherming van de Italiaanse staalindustrie in een andere vorm uitsluiten."

„*Bij gebreke van een duidelijke en nauwkeurige tekst* is het evenzeer gerechtvaardigd aan te nemen, dat de Overeenkomst de Italiaanse ondernemingen — als overgangsmaatregel en bij wijze van uitzondering — *onverkort* het voordeel heeft willen waarborgen van de bescherming op douanegebied, die daarbij ten behoeve van deze ondernemingen werd ingevoerd."

„Het Hof ziet in paragraaf 30, No. 2, van de Overgangsbepalingen een verbod van *verkoop* in Italië *beneden* de in de prijsschalen vermelde prijzen. Dit verbod heeft slechts zin, wanneer in de andere landen van de Gemeenschap verkopen beneden de prijsschalen bij uitzondering op grond van speciale bepalingen zijn toegestaan. Een dergelijke bepaling is die van artikel 60, lid 2 sub *b*, betreffende het recht van prijsaanpassing. . . . . Paragraaf 30 moet dan ook als volgt worden geïnterpreteerd: zelfs wanneer bij uitzondering verkoop beneden de prijsschalen geoorloofd is, *zo geldt zulks niet voor de Italiaanse markt.*"

7° Het verzoekschrift, dat in overeenstemming met de gestelde vormvoorschriften is ingediend, werd op 24 Maart 1955 overeenkomstig het tweede lid van artikel 33 van het Reglement van het Hof van Justitie aan de Hoge Autoriteit betekend; het verweerschrift werd binnen de in het eerste lid van artikel 31 van het Reglement van het Hof van Justitie vastgestelde termijn ter Griffie ingediend en eveneens in overeenstemming met de voorschriften betekend. Verdere processtukken werden niet gewisseld.

De volmachten van de Gemachtigde en de advocaat van partijen zijn in orde bevonden.

Nadat het verweerschrift op 20 April 1955 was ingediend, was de schriftelijke procedure beëindigd. Overeenkomstig de eerste alinea van artikel 34 van het Reglement van het Hof van Justitie heeft de Voorzitter van het Hof de Rechter O. Riese als Rechter-Rapporteur aangewezen.

Overeenkomstig het tweede lid van artikel 45 van het Reglement van het Hof van Justitie heeft de Voorzitter van het Hof de zitting voor de mondelinge procedure vastgesteld op 2 Juni 1955.

Tijdens deze zitting, welke op de vastgestelde datum plaats vond, refereerden partijen zich geheel aan hun eerder genomen schriftelijke conclusies.

Overeenkomstig artikel 11 en de laatste alinea van artikel 21 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie heeft de Advocaat-Generaal conclusie genomen en geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Overeenkomstig het tweede lid van artikel 50 van het Reglement van het Hof van Justitie heeft de Voorzitter van het Hof aan het einde der zitting de mondelinge procedure voor gesloten verklaard.

IN RECHTE:

1° Wat betreft de ontvankelijkheid:

I. Het beroep, waarvan het instellen niet aan een termijn is gebonden, beantwoordt aan het bepaalde in artikel 77 van het Reglement van het Hof van Justitie.

II. Artikel 37 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie bepaalt, dat het Hof, ingeval zich moeilijkheden voordoen over de betekenis en de draagwijdte van een vonnis, op verzoek van een der partijen of van een Instelling van de Gemeenschap die bewijst dat zij hierbij belang heeft, bevoegd is een uitlegging van dat vonnis te geven.

Het is derhalve de vraag, of aan deze voorwaarden in het onderhavige geval is voldaan.

1° Allereerst dient de vraag te worden onderzocht, of de eisende partij heeft bewezen, dat zij belang heeft bij de interpretatie van het Vonnis.

De Hoge Autoriteit heeft zich in haar brief aan de eisende partij van 28 Februari 1955 uitdrukkelijk beroepen op het Vonnis in de zaak No. 2-54 ter rechtvaardiging van haar interpretatie van paragraaf 30 van de Overgangsbepalingen, volgens welke interpretatie ook de Italiaanse ondernemingen op de Italiaanse markt

slechts haar eigen prijsschalen zouden mogen toepassen en zich noch aan de prijzen van de andere tot de Gemeenschap behorende ondernemingen noch aan die van de concurrenten in hun eigen land zouden mogen aanpassen.

De eisende partij is van mening, dat de Hoge Autoriteit ten onrechte uit het Vonnis No. 2-54 deze conclusie heeft getrokken, daar dit Vonnis slechts betrekking heeft op de bescherming van de Italiaanse ondernemingen tegen de concurrentie van de tot de Gemeenschap behorende niet-Italiaanse ondernemingen.

De vraag, welke van deze beide interpretaties van het Vonnis No. 2-54 de juiste is, raakt rechtstreeks de belangen van de bij de eisende partij aangesloten ondernemingen. Het antwoord op deze vraag kan slechts door een interpretatie van het Vonnis gegeven worden en aan de eisende partij staan in rechte geen andere wegen open om een juiste interpretatie te verkrijgen.

Het bovenstaande bewijst, dat de eisende partij belang heeft bij de door haar verzochte interpretatie van bedoeld Vonnis.

2° Voorts dient de vraag te worden onderzocht, of de eisende partij „partij" is in het geding, dat berecht werd door het Vonnis No. 2-54, welks interpretatie zij verzoekt.

Naast de Instellingen van de Gemeenschap hebben in elk geval zij, die partij waren bij een geding, het recht interpretatie te verzoeken van het vonnis waarbij in dat geding uitspraak werd gedaan.

De eisende partij was „partij" in de zaak No. 3-54, ASSIDER tegen Hoge Autoriteit; zij verlangt echter niet interpretatie van het Vonnis gewezen in deze zaak.

Zij vraagt interpretatie van het Vonnis in de zaak No. 2-54 (Regering van de Italiaanse Republiek tegen Hoge Autoriteit); de eisende partij was weliswaar in dit geding geen partij, maar zij stelt, dat het Vonnis No. 2-54 een onderdeel van het Vonnis in de zaak No. 3-54 is geworden, hetwelk ingevolge haar beroep in laatstgenoemde zaak werd gewezen.

Deze stelling van de eisende partij kan niet worden aanvaard. Vonnis No. 3-54 verwijst in punt 1 van deel II van de rechtsoverwe-

gingen alleen naar het Vonnis in de zaak No. 1-54 (*Franse* Regering tegen Hoge Autoriteit): het verklaart met betrekking tot artikel 1 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54, dat er geen reden is over het beroep een uitspraak te geven, daar dat artikel reeds bij het Vonnis No. 1-54 *erga omnes* is vernietigd. Naar de zaak *Italiaanse* Regering tegen Hoge Autoriteit (No. 2-54) wordt in het Vonnis No. 3-54 slechts in de punten 3 en 4 van deel II van de rechtsoverwegingen verwezen; deze verwijzing heeft echter geen betrekking op punt 11 van deel II van de rechtsoverwegingen van het Vonnis No. 2-54 betreffende de nietigheid van artikel 1 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54 wegens schending van paragraaf 30 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen; naar deze rechtsoverwegingen, waarvan alleen interpretatie wordt verzocht, wordt derhalve in het Vonnis No. 3-54 niet verwezen.

Het Hof, hierbij zich in beginsel aansluitende bij de conclusie van de Advocaat-Generaal, is niettemin van oordeel, dat de eisende partij wel het recht heeft interpretatie te verzoeken van het Vonnis in de zaak No. 2-54 (Italiaanse Regering tegen Hoge Autoriteit), en wel op de volgende gronden:

Wanneer tegen een en dezelfde beschikking van de Hoge Autoriteit meerdere beroepen afzonderlijk zijn ingesteld en op grond van een dezer beroepen de beschikking nietig is verklaard, kunnen zij die in de andere beroepen eisende partij waren, toch ten aanzien van het beroep, naar aanleiding waarvan de beschikking nietig werd verklaard, worden aangemerkt als „partij" in de zin van artikel 37 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie, op uitdrukkelijke voorwaarde evenwel, dat de eisende partij bij haar oorspronkelijk beroep dezelfde grief heeft voorgedragen, op grond waarvan het te interpreteren vonnis hetzij de beschikking vernietigd, hetzij, zoals in het onderhavige geval, het beroep gegrond heeft verklaard. Al deze partijen hebben derhalve elk afzonderlijk het recht interpretatie te verzoeken van het vonnis, waarbij de beschikking is vernietigd, of waarbij althans een der andere beroepen gegrond is verklaard.

Het beroep van de Italiaanse Regering (zaak No. 2-54) werd voor wat betreft artikel 1 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54 gegrond verklaard, onder meer omdat dit artikel para-

graaf 30, No. 2, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen schond. Dezelfde grief werd door de eisende partij aangevoerd in haar oorspronkelijk beroep in de zaak No. 3-54. Het Hof heeft in zijn Vonnis No. 3-54 vastgesteld, dat dit beroep ontvankelijk was, zonder daarbij te onderzoeken noch zich er over uit te spreken in hoeverre het door de eisende partij voorgedragen middel van „détournement de pouvoir" gegrond was of ook in hoeverre de eisende partij bevoegd was het middel van schending van het Verdrag voor te dragen. De omstandigheid, dat het Hof geen uitspraak heeft gegeven aangaande de beide hierboven genoemde vragen, kan echter aan de eisende partij niet worden tegengeworpen als bezwaar tegen haar recht om interpretatie van het Vonnis te verzoeken. Op deze grond kan de eisende partij worden toegelaten, als zijnde partij geweest in de zaak, waarin het Vonnis, waarvan interpretatie wordt verzocht, werd gewezen.

3° De vraag dient voorts nog te worden onderzocht, in hoeverre er sprake is van een „moeilijkheid" over de betekenis en de draagwijdte van het Vonnis, waarvan interpretatie wordt verzocht.

Volgens artikel 37 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie veronderstelt een verzoek tot interpretatie van een vonnis, dat er moeilijkheden („difficultés") over de betekenis en de draagwijdte van een vonnis zijn gerezen. De term „difficulté" is algemeen; deze uitdrukking is ruimer dan de term „contestation", welke wordt gebruikt in de Franse tekst van artikel 60 van het Statuut van het Internationaal Gerechtshof. Voor de ontvankelijkheid van een verzoek tot interpretatie is het voldoende, dat de partijen aan de tekst van het vonnis een verschillende betekenis toekennen. Dit geval doet zich in casu voor.

4° Tenslotte rijst de vraag, van welke gedeelten van een vonnis interpretatie kan worden verzocht.

Nader moet worden bepaald, welke gedeelten van een vonnis het voorwerp van interpretatie kunnen zijn. Het is duidelijk, dat dit slechts die gedeelten van het vonnis kunnen zijn, waarin het oordeel van het Hof ligt besloten: in de eerste plaats derhalve het dispositief, maar daarnaast ook die overwegingen, welke daarvoor bepalend en dus essentieel zijn; het zijn derhalve die gedeelten

van het vonnis, welke het eigenlijke rechtsoordeel van het Hof behelzen. Daarentegen is het Hof niet geroepen die gedeelten te interpreteren, welke op bijkomstige wijze de essentiële rechtsoverwegingen aanvullen dan wel toelichten.

In het onderhavige geval moeten alle rechtsoverwegingen van punt 11 van deel II van het Vonnis No. 2-54 als essentieel worden aangemerkt, zodat zij uit dien hoofde voor interpretatie in aanmerking komen.

Uit deze overwegingen volgt, dat het verzoek ontvankelijk is.

2° Ten principale

Het Hof stelt evenals de Advocaat-Generaal in de door hem genomen conclusie vast, dat het gedeelte van de rechtsoverwegingen van het Vonnis waarvan interpretatie wordt verzocht, geen onduidelijkheden bevat en dat er derhalve in beginsel van interpretatie geen sprake kan zijn.

Uit de uiteenzetting van de feiten in het Vonnis No. 2-54, hierboven weergegeven, volgt, dat in die zaak partijen aan het Hof slechts de vraag hebben voorgelegd, of artikel 1 van de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 2-54 paragraaf 30 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen schond, omdat krachtens dit artikel 1 de niet-Italiaanse staalproducenten van de Gemeenschap het recht hadden ook op de Italiaanse markt kortingen op hun prijsschalen toe te staan.

Hieruit volgt, dat aan het oordeel van het Hof uitsluitend was onderworpen de vraag, niet alleen of het de niet-Italiaanse staalproducenten van de Gemeenschap krachtens paragraaf 30 van de Overgangsbepalingen is verboden zich aan de prijzen van de Italiaanse producenten aan te passen, maar bovendien of het hun in het algemeen is verboden op de Italiaanse markt beneden hun prijsschalen te verkopen.

Zoals in de derde alinea van punt 11 van deel II van de rechtsoverwegingen is uiteengezet, beoogt paragraaf 30 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen te voorkomen, dat Italiaanse ondernemingen op de Italiaanse markt concurrentie ondervinden van niet-Italiaanse ondernemingen, doordat deze hun

aanbiedingen baseren op lagere prijzen dan die vermeld in hun prijsschalen. De volgende alinea, de laatste alinea van punt 11, welke deze interpretatie nader motiveert en duidelijk maakt, dat niet alleen prijsaanpassing, maar in het algemeen elke aanbieding beneden de prijsschalen ontoelaatbaar is, heeft eveneens slechts betrekking op de bescherming van de Italiaanse markt tegen de concurrentie van niet-Italiaanse ondernemingen van de Gemeenschap; dit volgt uit het nauwe verband tussen deze als verduidelijking bedoelde alinea en de derde alinea van de rechtsoverwegingen.

Ten onrechte meent derhalve de Hoge Autoriteit in het Vonnis No. 2-54 rechtvaardiging te kunnen vinden voor haar standpunt ten aanzien van de vraag, of paragraaf 30, No. 2, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen ook prijsaanpassing van de Italiaanse ondernemingen onderling of aanpassing van de Italiaanse ondernemingen aan de prijzen van niet-Italiaanse, maar wel tot de Gemeenschap behorende ondernemingen verbiedt. Deze vraag was niet aan het oordeel van het Hof in de zaak No. 2-54 onderworpen en het Hof heeft zich hierover dan ook niet uitgesproken. Vonnis No. 2-54 heeft dergelijke prijsaanpassingen noch geoorloofd, noch verboden verklaard. Deze vraag kan dientengevolge niet bij wege van interpretatie worden opgelost. Om dezelfde reden kan door het Hof geen gevolg worden gegeven aan het tweede gedeelte van het verzoek van de eisende partij om het Vonnis No. 2-54 aldus te interpreteren, dat paragraaf 30, No. 2, van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen op de Italiaanse markt aanpassing van Italiaanse ondernemingen aan de prijzen van de overige Italiaanse ondernemingen of aanpassing van Italiaanse ondernemingen aan de prijzen van de overige niet-Italiaanse, maar wel tot de Gemeenschap behorende ondernemingen niet verbiedt.

In een interpretatief vonnis kan het Hof slechts de betekenis en de draagwijdte van een vorig vonnis verduidelijken; het Hof kan zich echter niet uitspreken over vraagstukken, waarover in dat vorige vonnis niet is beslist. De partijen kunnen niet bij wege van interpretatie nieuwe rechtsvragen aan het Hof ter beslissing voorleggen.

Niettemin, nu beide partijen uitdrukkelijk verklaard hebben interpretatie te wensen van die gedeelten van het Vonnis, waaraan

zij een verschillende betekenis hechten, houdt het Hof het voor dienstig in het hierna volgende dispositief nog eens de strekking van zijn Vonnis No. 2-54 weer te geven.

WAT BETREFT DE PROCESKOSTEN:

Partijen hebben niet geconcludeerd ten aanzien van de proceskosten, maar het Hof moet zich hierover uitspreken krachtens artikel 32 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie.

Enerzijds heeft de Hoge Autoriteit door haar schrijven van 28 Februari 1955, waarin zij zich ten onrechte beroept op het Vonnis No. 2-54, het onderhavige verzoek tot interpretatie uitgelokt. Ten onrechte heeft zij haar interpretatie van paragraaf 30 der Overgangsbepalingen gegrond op het bedoelde Vonnis van het Hof. Aan de andere kant is het verzoek van de eisende partij niet gegrond, voorzover dit strekte tot het verkrijgen van een uitspraak van het Hof over de vraag, of prijsaanpassing door de Italiaanse ondernemingen al dan niet geoorloofd is.

Het is billijk conform artikel 60, lid 2, van het Reglement van het Hof de kosten te compenseren en wel in dier voege, dat elke partij haar eigen kosten draagt.

Gezien de processtukken;

Partijen hebbende afstand gedaan van pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op artikel 37 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie, alsmede het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Stelt vast, dat de draagwijdte van het Vonnis No. 2-54 in het Vonnis zelf, en wel in de derde alinea van punt 11 van deel II van de rechtsoverwegingen, in de volgende bewoordingen nader is bepaald: „Het eigenlijke doel van de Overeenkomst is te voorkomen, dat Italiaanse ondernemingen op de Italiaanse markt concurrentie ondervinden van niet-Italiaanse ondernemingen, die prijzen, lager dan die van hun eigen prijsschalen, toepassen", dat de volgende alinea van het Vonnis uitsluitend betrekking heeft op verkopen welke door de in bovenvermelde passage genoemde niet-Italiaanse ondernemingen in Italië worden afgesloten, dat in het Vonnis No. 2-54 het Hof zich echter niet heeft uitgesproken over de vraag of de Italiaanse ondernemingen zich aan de prijzen van de overige Italiaanse ondernemingen alsmede aan die van de overige niet-Italiaanse, maar wel tot de Gemeenschap behorende ondernemingen mogen aanpassen.

Compenseert de kosten in dier voege, dat elke partij haar eigen kosten draagt.

Overeenkomstig artikel 78 van het Reglement van het Hof van Justitie beveelt het Hof, dat het origineel van dit Vonnis in het archief wordt toegevoegd aan het origineel van het Vonnis No. 2-54, waarvan de uitlegging is gegeven, en dat in margine van laatstgenoemd Vonnis wordt verwezen naar het Vonnis, waarbij de uitlegging is gegeven.

De Rechter J. Rueff heeft deelgenomen aan de beraadslagingen in raadkamer, in de loop waarvan het Vonnis werd opgemaakt. Hij heeft na afloop van de beraadslagingen op 6 Juni 1955 de tekst van het dispositief ondertekend, welke bij het dossier van de zaak is gevoegd.

Wegens afwezigheid om geldige redenen was hij verhinderd het Vonnis te ondertekenen op de dag, dat het in openbare zitting werd voorgelezen.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op achtentwintig Juni negentienhonderdvijfenvijftig:

M. PILOTTI	DELVAUX	VAN KLEFFENS
SERRARENS	O. RIESE	HAMMES

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op achtentwintig Juni negentienhonderdvijfenvijftig.

De Voorzitter,
M. PILOTTI

De Rechter-Rapporteur,
O. RIESE

De Griffier,
A. VAN HOUTTE